

TYÖN HIDASTUTTAMINEN

Puunkaatajia Washingtonissa.

TYÖVÄENLUOKALLA ja työn antajaluokalla ei ole mitään yhteistä". Näin selitetään I. W. W:n esipuheessa. Työväenluokka koettaa rajoittaa työvoimansa riistoa mahdollisuuksien mukaan. Työnantajaluokka pyrkii taas laajentamaan sitä äärimmäisyyksiin saakka. Mitä tehokkaammalla tavalla kapitalistit voivat työvoimaa riistää, sitä edullisempi se on heille ja sen turmiollisempaa se on työväenluokalle.

Työnantajaluokan taholta saarnataan meille säästäväisyyttä ja viisasta huolenpitoa itsestämme, mutta samalla pakoitetaan ja kiihoitetaan tuhmaan ainoan omaisuutemme, työvoimamme.

Kapitalistisen järjestelmän olemassaolon ehtona on työvoiman riistäminen. Palkkatyöläisten elämisen ehtona on työvoimansa myyminen. Kaikelaisten kappaletyön ja boonussysteemin keinotelojen avulla kiihotetaan palkkaorjat raatamaan voimaperäisemmin. Työpaikkansa menettämisen uhalla pakoitetaan työskentelemään suhteetoman pitkiä päiviä, äärimmäisen korkealle kehityllä työkiikkolla. He kuluttavat työvoimansa pikemmin loppuun ja kuolevat parhaassa miehuuden iässä.

Mitä paremmilla työvälineillä, luonnonvoimia apuna käyttäen, me työskentelemme, sitä tuottavampaa on meidän työemme. Luonnollisella järjellä ajatellen, samassa määrässä, sen pitäisi vähentää meidän ponnistuksiamme työvoimamme ja lisäarvon luomiseksi. Mutta kapitalistiluokka on tuotantolaitosten omistajana valta-asemassa ja pakottaa meidät työskentelemään sen eduksi entistä suuremman määrän.

Työväenluokan tuotantokyky on edistynyt loistavasti viimeisten vuosikymmenien kuluessa. Mutta tuskin on voinut kokonaisuudessaan ottaa askeltaakaan kohotaksensa siltä rajalta, joka erottaisi sen niukan elannon eli hitaan nälkiintymisen asteelta. Jokainen teknillinen edistys, jokainen tieteellinen menettelytapa, jokainen työn kiihoittamistoimenpide, työn voimaperäistyttäminen, tarkoittaa sitä, että työnantaja saman tavaramäärän valmistami-

seen tarvitsee pienemmän määrän työläisiä kuin ennen.

Kilpailu työvoimamarkkinoilla yhä suurenee ja työläiset ovat pakotettuja tarjoutumaan työhön entistä kurjemmilla ehtoilla. Työpalkat alenee alenemistaan niin, että työssä ollessaankaan työläinen ei voi tyydyttää kaikkia tarpeellisimpiakaan vaatimuksiansa. Liikepulan sattuessa, tahi muuten työttömäksi jouduttuaan, he joutuvat elämään vielä kamalimmassa kurjuudessa, nälässä ja puutteessa. Kurjuus ja puute masentavat heidän tahdon voimansa, ja tylsistyttävät heidän mieltänsä niin etteivät he voi ymmärtää omaa asemaansa yhteiskunnassa. Työläisten henkiset kyvyt surkastuvat ja häviävät, kun he ovat pakoitettuja kohdistamaan kaikki pyrkimyksensä ainoastaan siihen, että saisivat syödä kylkkensä.

Työnantaluokka tahtoo kartuttaa rikkauksiansa mittaamattomiin saakka; koskaan ei se saa kylkkiseen ja siksi se jatkuvasti pyrkiikin painamaan työläisten elämäntasoa alaspäin ja pakottaa heidät työskentelemään tuottavammin.

Tällä tavalla se hivuttavasti kuolettaa työläisjoukoista sitä henkistä voimaa ja intoa sekä tarmoa, joka pyrkimyksissensä vie heitä eteen päin. Heidän aistinsa surkastuvat tehtaiden tomussa ja likasten vuokrakasarmien nurkissa. Samalla se tappaa heidän rinnastansa omanluokkansa voimiin luottamuksen. Ja kun heidän ruumiilliset voimansa ovat työstä uupuneena ja henkiset kykynsä surkastuneena, niin he hakevat itsellensä lohdutusta ja tyydytystä peliluolista ja "muunsainpuloista". Nämä ryöstävät heiltä, itse huomaamattaan, ihmisarvonsa tunnon. Heistä tulee tunnotomia rikoksellisia itseään ja koko työväenluokkaa vastaan.

Nämä eivät pidä paheena työskennellä kappale- tai boonuskaupalla, vaan vieläpä ylpeilevätkin siitä. Päiväpalkallakin ovat tyytyväisiä työskentelemään voimaperäisemmin ja huonommissa olosuhteissa kuin järjestyneet työläiset. Sillä tavalla alentaen itsensä ja toistenkin työläisten elämäntasoa yhä kurjemmaksi.

Meillä työläisillä on kylliksi syytä alkaa ajattelemaan, yksilöinä ja joukkoina, näitten epäkohkien korjaamista. Kaikki joukkotoimintakin muodostuu yksilöistä. Ensinnä yksi, sitten kaksi, useampiakin, viimein joukko ja koko luokka harjoittavat samoja menettelytapoja, kun ne huomaavat niiden hyödyttävän heitä.

Ensimmäinen alkeellinen tehtävä on järjestäytyä toisten työläisten kanssa yhteen, aikaansa vastaavalla tavalla, sillä sen kautta me voimme joukkona turvata etujamme. Toinen ja tärkein tehtävä on työn hidastuttaminen; on lakattava kilpailemasta toveriemme kanssa työmailla. Ei ole pyrittävä yksin tekemään kaikkia työtä, vaan on työskenneltävä siten, että toverillakin olisi tilaisuus ansaita toimeentulonsa. Ellei hän itse voi ansaita, hän joutuu elämään niitten työläisten palkoista, joilla vielä on mahdollisuus ansaita. Hän on myöskin työväenluokan jäsen ja omaa osan työväenluokan työvoimasta. Ellei hän sitä voi myydä, joutuu hän sen sille ostajaa etsiessään menettämään.

Mutta me omistamme ja olemme isäntiä ainoastaan työvoimamme päälle ja siksi ei meidän pitäisi sitä tuhlaata, vaan säästää ja pitää hyvää huolta. Jokainen kapitalistinen isäntä ja omaisuuden omistaja haluaa pitää hyvän huolen taloudestansa ja omaisuudestaan. Hänen menestymisensä ehtona on se, ettei tuhlaata omaisuutensa ilman vastaavaa hyötyä. Sama on myöskin työvoimatavaransa omaajan menestymisen ehtona, ettei tuhlaata sitä ilman vastaavaa hyötyä. Tahni muussa tapauksessa hän lyhentää samalla kertaa omaa elämänsä, ja lisää sitä enempi kapitalistien lisä-arvoa.

Marx'in Taloudellisissa Opeissa, koskien englantilaisten seppien työtä, ja heidän kuolevaisuutensa, mainitaan näin: "Tämä toimi, joka on melkein vaistomaista taidetta ja itse asiassa moitteetonta, tulee pelkästään liikatyön kautta tekijänsä turmioksi. Työläinen voi lyödä määrätyn luvun vasaran iskuja päivässä, käydä määrätyn luvun askeleita, hengittää määrätty kerrat, suorittaa määrätyn paljouden työtä ja elää esim. 50 vuotta. Hän pakoitetaan lyömään useampia vasaran iskuja, käymään useampia askeleita, hengittämään useammin päivän kuluessa ja yhteensä enentämään elämän tehtävänsä päivittäin neljänneksellä. Hän yrittää niin tehdä ja seurauksena on, että hän suorittaa rajoitetun ajan kuluessa neljänneksen enemmän työtä ja kuolee 37 vuotiaana, sensijaan että muuten eläisi 50 vuotiaaksi." Tuollainen menettely on surkuteltavan huonoa taloudenhoitoa. Tuhlaavaa ja huonoa talouden hoitoa harjoittava liikemieskin häviää ja menee vararikkoon. Samaten työvoimansa tuhlaava työläinenkin lyhentää elämänsä luonnollista ikää, joutuu sairauksille alttiiksi ja työmailla loukkaantumisen vaara on tuhlarilla suurempi.

Järkevä ja viisas työvoimatavaransa omaaja ottaa huomioon kaikki seikat, mitkä vain vähentävät hänen päivittäisiä ponnistuksiansa. Samalla se lisää hänelle elämää, virkistää hänen aistinsa,

herättää hänessä intoa ja tarmoa, tekee hänestä rohkean oman luokkansa voimiin luottavan työläisen.

Ainoa järjestö, jonka taholta on työläisiä kehoitettu työvoimansa säästämiseen, on I. W. W. liitto. Tie Vapauteen Gal. No.

27
Tämä johtuu siitä, että se muodostuu ainoastaan palkkatyöläisistä ja ajaa yksinomaan palkkatyöläisten etuja. Eikä tee kuten poliittiset puolueet, jotka muodostuvat kaiken karvaisista onnenonkijoista, jotka selvittävät että on kehityksen vastaista hidastuttaa työtä. I. W. W. liiton taholta on monet kymmenet, sadat ja tuhannet kehoitukset—painettuna—hiljentäkää vauhtia, kaikuneet melkein kuuroille korville. Vain harvat ovat pysähtyneet senverran ajattelemaan, että kuinka suuri hyöty siitä heille itselleen ja koko työväenluokalle koituisi.

Työläistoveri! Älä tuhlaa pitemmälle työvoimaasi niin hirveällä kiireellä; huomenna on toinen päivä ja jos sinä haluat, niin me tulemme auttamaan sinua. Meitä työläisiä on paljon tässä maassa ja meillä ovat maailman parhaimmat koneet käytettävänä. Meidän ei ole pakko näennyttää itseämme työnteolla, vaan voimme koneita käyttää hyödyksemme. Tämän maan työväenluokka on rakentanut ne koneet ja myöskin käyttää niitä. Koneet lähtevät liikkeelle ainoastaan työväenluokan luovan käden kautta, siitä ne vavahtavat, sitä ne tottelevat ja alkavat pyörimään. Meillä ei ole mitään tarvetta kilpaila keskenämme työmailla. Mutta meillä on kylliksi syytä ja velvollisuuskin jakaa ne työmaat eli tehtävät kaikkien työläisten kesken.

—A. L.

KARKOITETULLE TOVERILLE

(Kirj. Helmi Helkavaara)

(Nuotti: Oisko kaiho katkerampi j. n. e.)

*Oisko aatett' ihanampaa
mi toverien rinnois' palaa,
kuin on aate proletarien,
jota kaihoiin sorretut halua?*

*Paljon kärsii, monta sortuu
puolest' aatteen jalon;
toivon tulta rinnat sykkii
hehkuss' aatteen palon.*

*Usein taivas pilvinen —
on paljon estelt' eessä,
vaan vielä nousee aamu armas
auerten rannat jo seessä.*

*Vielä nousee työläisjoukko
sorrn ikeen alta;
valkee varmasti odotettu
sorrettujen valta.*

*Työnne elää ikuisesti
toverit tuistelevaiset.
Aina muistamme kaihomielin
teitä armahaiset!*